
Blind vertrouwen:

Het verhaal van Esther Crombag

Op haar elfde werd Esther Crombag (41 jaar) in een tijdsbestek van minder dan 48 uur volledig blind. Ineens werd ze door het leven verplicht aan een compleet nieuwe zoektocht te beginnen. Vanaf haar eerste braillewoord heeft ze zich verder ontwikkeld tot meester in de rechten, daarnaast is Esther ook topsporter. In het voorjaar van 2011 verscheen haar boek 'Blind vertrouwen'. In dit boek geeft ze zichzelf bloot en de lezer krijgt inkijk in haar persoonlijk leven. Haar verhaal gaat over doorzettingsvermogen en durven vertrouwen. Vertrouwen in een toekomst, in je dromen, in jezelf en de medemens. Letterlijk anderen 'blind' vertrouwen.

DOOR: ESTHER CROMBAG

Op elfjarige leeftijd werd ik tijdens een vakantie in Frankrijk van de ene op de andere dag volledig blind. In het ziekenhuis bleek dat de oorzaak een cyste was op de kruising van mijn beide oogzenuwen. Een operatie volgde, maar helaas het bleef donker en het zicht kwam niet meer terug. Het bericht dat ik blind zou blijven bracht gek genoeg opluchting. De steen viel die dag van mijn maag. Dat dreigende, beklemmende gevoel viel weg. Ik wist waar ik aan toe was. Ik hoefde niet meer te hopen. Wanneer het perspectief, hoe vervelend ook 'helder' wordt, wordt daarmee het startpunt van een nieuw, ander leven direct gemarkeerd. Duidelijkheid en weten waar je aan toe bent is dan erg belangrijk. Wel staat je leven vanaf dat moment volledig op zijn kop. Ik kwam opeens in een nieuwe wereld: van de ziende in een donkere wereld. Aanvankelijk was ik

bang, verdrietig, boos en teleurgesteld, maar had ook al snel door dat ik hier geen stap verder mee kwam. Ik wilde overleven, vooruit en verder met mijn leven. Het feit dat ik blind geworden ben was een gegeven. Niets meer aan te doen. Het was me meteen duidelijk dat mijn leven twee kanten op kon gaan: zielig achter de geraniums gaan zitten of alle kansen grijpen die me nog zouden worden geboden. Ik heb het laatste gedaan en dat doe ik nog steeds en geniet met volle teugen van het leven. Opleiding In het blindeninstituut in Grave heb ik braille geleerd. Ik heb daar leren lopen met een stok en heb zelfstandigheidstrainingen gekregen. Kortom: Ik ben daar klaargestoomd voor de ziende wereld. Al na één jaar wilde ik daar weer weg. Deze omgeving was zo beschermend en ingericht op blinden, waardoor het, wanneer ik veel langer daar zou blijven, mijn ouders en mij moeilijker leek om me te kunnen handhaven in de 'ziende' wereld. Toen ben ik dan ook teruggekeerd naar de reguliere school. Achtereenvolgens heb ik de MAVO en HAVO

Esther Crombag (1974) heeft na de Mavo de Havo gedaan. Vervolgens heeft ze aan de Sociale Academie haar propedeuse behaald. Daarna heeft ze rechten gestudeerd aan de Rechtenfaculteit van de Universiteit Maastricht, waar ze binnen vier jaar cum laude afstudeerde op het gebied staats- en bestuursrecht, en privaatrecht. Dit gebeurde allemaal in braille en met een laptop met brailleleesregel. Sindsdien werkt ze aan diezelfde faculteit als universitair docent staats- en bestuursrecht. Daarnaast is ze meervoudig Nederlands kampioen op de tandem, en heeft deelgenomen aan WKs en EKs. Hierdoor kreeg ze een eigen televisieprogramma op de Limburgse televisie met als titel op weg naar Beijing. Hierin werden allemaal bekende sporters die naar Beijing gingen door Esther geïnterviewd over hun sport, trainingsschema's en ambities. Dit programma was erg succesvol. In 2009 werd Esther uitgeroepen tot Limburgse vrouw van het jaar en besloot haar levensverhaal te gaan vertellen aan belangstellenden en ging lezingen geven. Ook heeft ze haar ervaringen opgeschreven in het boek: 'Blind vertrouwen.' email: esthercrombag@hetnet.nl.

voltooid en aansluitend aan de sociale academie mijn propedeuse gehaald. Voor mij was het belangrijk me op een doel te kunnen focussen en ik wilde na de propedeuse rechten gaan studeren, het liefst op de Universiteit van Maastricht (UM). Dat is gelukt en nu ben ik werkzaam als universitair docent staats- en bestuursrecht aan de UM.

Je moet eerst in staat zijn vertrouwen te geven om vertrouwen te krijgen

Het lesgeven gaat me goed af en natuurlijk moet ik mijn studenten kunnen vertrouwen, maar door ze vertrouwen te geven, heb ik nooit vervelende dingen met ze meegemaakt.

Uitdagingen

Toch blijf ik altijd op zoek naar nieuwe uitdagingen en zo kwam ik bij de (top)sport terecht. Ik wilde graag gaan wielrennen. Alleen wielrennen gaat niet als je blind bent, dus het werd tandem wielrennen. Trainen, trainen en nog eens trainen en uiteindelijk werd ik drievoudig Nederlands kampioen en heb diverse keren deelgenomen aan Europese- en Wereldkampioenschappen. Ik heb mijn kwalificatie voor de Olympische spelen op een haar na gemist. Op een gegeven moment voelde ik echter dat ik dat echte topniveau niet meer zo makkelijk aan kon als eerst. Aanvankelijk dacht ik: "tja, je wordt ouder Esther." Ik was 35 en dat krijg je dan... Dit maakte ik mijzelf in ieder geval wijs, maar

achteraf bleek er toch sprake van een andere oorzaak.

Blind vertrouwen

'Mijn blindheid leerde me dat ik zelf verantwoordelijk ben voor mijn eigen geluk', aldus Esther. In de eerste plaats heb ik in mijn jeugd en puberteit blind vertrouwen leren krijgen in mijn eigen kwaliteiten. Maar ik had ook geen andere keuze dan ook blind vertrouwen te stellen in de ander, de medemens, zonder wie ik onmogelijk zou kunnen functioneren.

Vertrouwen is de basis voor vooruitgang. We kunnen allemaal zoveel meer dan we denken. Vertrouwen moet je verdienen wordt vaak gezegd, maar volgens Esther is juist de crux dat wanneer je iemand vertrouwen geeft, je het vanzelf terugkrijgt. Dit heeft ze steeds gedurende haar leven ondervonden. Achter op de tandem kun je niet anders dan de stuurman letterlijk blindelings vertrouwen. Wanneer je de ander namelijk niet vertrouwt, dan verkramp je en dan fiets je niet lekker door. Een ander voorbeeld overkwam me toen ik aan het shoppen was en te weinig geld bij me had, ik heb toen de verkoopster geld laten pinnen met mijn pinpas. Sinds twee jaar ben ik ook werkzaam als spreker en ik houd regelmatig lezingen over 'blind vertrouwen', geef workshops en bedrijfstrainingen. De lezingen en workshops die ik geef, geven mij ook veel voldoening. Ik denk dat ik een inspiratiebron voor anderen kan zijn, ook voor mensen zonder beperkingen.

De reis is zeker zo belangrijk als de eindbestemming, beiden moet je van genieten!

Daarom geef ik graag lezingen over doorzettingsvermogen, (blind) vertrouwen in eigen kunnen en een positieve levens-houding. Ondanks de terugslag van blind worden op mijn elfde, heb ik toch iets van mijn leven weten te maken. Het is gewoon een kwestie van doelen stellen en erin geloven. En als je een keer op je bek gaat... opstaan en de draad weer op-pakken. De weg is trouwens net zo belangrijk als het eindresultaat. Geniet van de reis en vertrouw in het bereiken van de eindbestemming. Dit stimuleerde me om een boek te gaan schrijven met de titel: 'blind vertrouwen'.

Sarcoïdose

Door professor Marjolein Drent werd ik gevraagd om voor chronisch zieke patiënten, voornamelijk sarcoïdosepatiënten een lezing te geven op een landelijk symposium op 15 juni 2011 in Maastricht met als thema: 'Leven met een chronische ziekte'. Onder de meer dan 350 deelnemers bevonden zich veel sarcoïdosepatiënten en hun partners. Ik heb een hele dag met hen opgetrokken en hoorde soms verhalen dat ik dacht: "Ben blij dat ik dit niet heb." Mensen vertelden dat ze zo moe waren, doodmoe, en niets konden van uitputting. Dat raakte me en ik werd er niet vrolijk van. Bij één van de ontmoetingen met Marjolein Drent vertelde ik haar dat mijn broer op zoek was naar een goede longarts, omdat hij last had van benauwdheidsklachten. Ik vroeg haar of hij niet bij haar terecht kon? Uiteraard was dat mogelijk en later gaf ik aan dat ik zelf ook nogal eens kort-ademig ben en duidelijk minder presteerde op de tandem. Toen ben ik samen met mijn broer op de longpoli geweest.

Toeval bestaat niet

Uit alle testen kwam naar voren dat we allebei sarcoïdose

hebben! Ik geloofde mijn oren niet. Marjolein Drent overigens ook niet. Ze wilde het mij ook niet door de telefoon vertellen. Nog steeds ongelooft. Er is aanvullend onderzoek gedaan en toch maar weefsel afgenomen en andere artsen laten kijken. Hoewel professor Marjolein Drent veelal door collega's wordt geraadpleegd voor een second-opinion en advies, gaf zij nu aan behoefte te hebben aan een second opinion! Maar, de diagnose bleef sarcoïdose. Geen ontkomen aan, echt dus... Veel puzzelstukjes vielen toen in elkaar. Die neuspoliepen die altijd opspeelden, had laten opereren, snel terugkwamen..., mijn kortademigheid en af en toe toch wel extreme moeheid. Is dit toeval? Of heeft dit zo moeten zijn.... Wie zal het zeggen. Eén ding is zeker: ik ben blij dat ik Marjolein Drent ontmoet heb en haar gevraagd heb mijn klachten onder de loep te nemen. Anders was dit waarschijnlijk nooit ontdekt en liep ik nog altijd met die vage klachten rond en gooide het achteruitgaan van mijn conditie op de leeftijd.

Focus en stel tussendoelen

Als je echt iets wilt, dan lukt het ook en kan niet, bestaat niet zijn de motto's waarmee ze, onder andere is 4 jaar cum laude slaagde voor haar rechtenstudie. Op een faculteit waar nog nooit blinde studenten hadden gestudeerd. De doelen die je jezelf stelt moeten natuurlijk nooit onbereikbaar zijn. Het is beter met tussendoelen te werken en zo langzaam, maar zeker, je uiteindelijke doel bereiken.

'...If you can dream it, you can do it...' Walt Disney

Wat maakt een mens uiteindelijk gelukkig? Het gevoel dat je erkend en gewaardeerd wordt in het leven. Je moet altijd een focus hebben, iets om voor te gaan. Kijk vooral naar wat je wél kunt en niet naar wat je niet (meer) kan. Alleen door positief in het leven te staan, kom je ergens en kun je doelen verwezenlijken. Natuurlijk heeft iedereen wel eens een dip, maar dat moet je nooit te lang laten duren, blijf

ondanks tegenslagen toch de steeds lichtpuntjes zien. De slachtofferrol innemen heeft geen zin en als het vandaag regent, morgen schijnt de zon weer. Het advies luidt dan ook: blij bin-nen je eigen mogelijkheden altijd een focus houden. Esther hoopt ooit haar droom om rechter te worden te kunnen verwezenlijken. Verder hoopt zij op de één of andere manier nog meer mensen te kunnen inspireren met haar positieve levenshouding en levensverhaal. Momenteel is ze druk bezig in het lezingencircuit en wil dit graag gaan combineren met tandemclinics, dit alles in het kader van teambuilding,

vertrouwen en samenwerken. En wie weet ooit nog een tweede boek?

Volgens Erik Knippenberg de mede-auteur van haar boek is Esther iemand die midden in het leven staat, 100% geniet van het leven én altijd in het hier-en-nu leeft. Esther wijdt dit aan haar blindheid, waardoor ze de kans heeft gekregen zich te ontwikkelen als de vrouw die ze is. Door haar ontwikkelde vechtlust en drive heeft ze de kansen gegrepen die op haar pad kwamen en het uiterste eruit gehaald.

ADOpteER EEN PUP

EN HELP 'M BLINDENGELEIDEHOND WORDEN.

WWW.ADOpteEReenPUP.NL

